

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petra Šuránka v právní věci žalobce: **A. F. K.**, zast. Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 12. 2016, č. j. 41 Az 23/2016 – 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 8.228 Kč, která mu bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 10. 2016, č. j. OAM-139/LE-LE05-LE05-PS-2016, rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jelikož existovaly oprávněné důvody se domnívat, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoli mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat dříve. Doba zajištění byla stanovena do 24. 1. 2017.

[2] Žalovaný konstatoval, že žalobce do České republiky přicestoval dne 1. 4. 2016 na základě českého víza. Z důvodu nelegálního pobytu na území České republiky v době od 21. 4. 2016 do 19. 5. 2016 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku, které nabylo právní moci dne 28. 6. 2016, přičemž mu byla stanovena lhůta 30 dnů na vycestování. Žalobce však ve stanovené lhůtě nevystoupil, a dne 3. 10. 2016 byl rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPA-412073/ČJ-2016-000022, zajištěn. Dne 6. 10. 2016 žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu, kterou odůvodnil problémy s ghanskou policií v době před přicestováním do České republiky. S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný shledal, že žalobce žádost o mezinárodní ochranu podal účelově s cílem legalizovat svůj pobyt na území České republiky a vyhnout se vyhoštění, jelikož o mezinárodní ochranu požádal až po půlročním pobytu v České republice a opakovaném kontaktu s policií v důsledku svého zajištění, ačkoliv mu nic nebránilo o mezinárodní ochranu požádat dříve.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2016 žalobou, v níž namítal, že pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nebyl důvod, jelikož žalobce žádost o mezinárodní ochranu nepodal pouze z důvodu vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ale chtěl udělení mezinárodní ochrany skutečně docílit. Podle žalobce se proto žalovaný měl zabývat otázkou, zda k podání žádosti o mezinárodní ochranu neměl žadatel ještě jiné důvody. Žalobce zdůraznil, že pokud by žadatel svojí žádostí skutečně sledoval jen a pouze zmaření správního vyhoštění, byly by naplněny i podmínky § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu a bylo by možné takovou žádost zamítnout jako zjevně nedůvodnou.

[4] Žalobce dále namítal, že žalovaný nedostatečně a nesprávně posoudil aplikovatelnost zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalobce o pobyt na území České republiky stál, jelikož zde žil se svojí přítelkyní, a nebyl důvod se domnívat, že by se žalovaným nespolečně pracoval a mařil řízení o udělení mezinárodní ochrany.

[5] Podle žalobce se žalovaný také nijak nevypořádal se zásahem rozhodnutí do soukromého života žalobce. Žalovanému muselo být zřejmé, že žalobce žil na území České republiky rodinným životem a před svým zajištěním pobýval u své přítelkyně, ovšem ve svém rozhodnutí se s touto skutečností vůbec nevypořádal. Tím zatížil svoje rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[6] Krajský soud v Ústí nad Labem neshledal žalobu důvodnou. Krajský soud shledal, že byly splněny všechny podmínky k postupu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Ze skutkových okolností případu se lze podle krajského soudu zcela oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Pokud by důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany skutečně byla jím deklarovaná obava z návratu do domovského státu, jistě by podal svou žádost okamžitě po vstupu na území některého ze států Evropské unie, případně již v době, kdy proti němu bylo vedeno řízení o správním vyhoštění, v němž byl právně zastoupen. Žalobce na území České republiky pobýval od 1. 4. 2016 a žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6. 10. 2016 podal až po svém zajištění Policií České republiky, ke kterému došlo dne 3. 10. 2016, přestože mu nic nebránilo ji podat dříve. Jelikož byl žalobce při podání žádosti o mezinárodní ochranu zajištěn, podmínky pro zajištění podle §

pokračování

46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byly splněny. Žádost žalobce potom nelze považovat za zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, jelikož při postupu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nedochází k jejímu meritornímu posouzení.

[7] Podle krajského soudu se žalovaný dostatečně vypořádal s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu, pokud dospěl k závěru, že jejich uplatnění by nebylo účinné, neboť žalobce naprosto nerespektoval právní řád České republiky i jemu uložené povinnosti, včetně povinnosti vycestovat z území Evropské unie poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění, a za účelem setrvání na území České republiky (Evropské unie) byl ochoten využít jakékoli možnosti včetně předstírání existence soukromých vazeb na údajnou osobu blízkou. S tímto hodnocením se krajský soud ztotožnil.

[8] Žalovaný se podle krajského soudu také zabýval vztahem žalobce s jeho přítelkyní, přičemž shledal, že žalobce nedokázal správně uvést její příjmení, datum narození, ani bydliště, ačkoli tvrdil, že s ní již dva měsíce žije. Toto zjištění žalovaný vyhodnotil jako předstírání existence soukromých vazeb na údajnou osobu blízkou. K tomu krajský soud dodal, že s ohledem na závěry v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2015, č. j. 1 Azs 20/2015 - 45, by i v případě, že by se tvrzení žalobce o jeho rodinném životě s přítelkyní ukázalo pravdivým, nepředstavovalo rozhodnutí o zajištění žalobce nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, neboť žalobce začal svůj rodinný život budovat v době, kdy si byl vědom svého nelegálního pobytu na území České republiky, uloženo správní vyhoštění a rovněž i své povinnosti vycestovat. Rodinný život žalobce v České republice byl proto od počátku nejistý a není způsobilý zpochybnit oprávněnost žalobou napadeného rozhodnutí o zajištění žalobce.

II.

Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je možné žadatele o mezinárodní ochranu zajistit pouze v případě, kdy zmaření správního vyhoštění nebo jiného násilného vycestování je jediným důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud je taková žádost podána jak s tímto cílem, tak zároveň s jinými cíli, tedy např. s cílem skutečně získat mezinárodní ochranu na území České republiky (a to třeba i s nereálnými představami neodpovídajícími podmínkám stanoveným v zákonu o azylu), tato možnost nepřipadá v úvahu.

[10] Pokud by Nejvyšší správní soud dospěl k názoru, že v případě stěžovatele ze spisového materiálu plyne, že neexistuje žádný další důvod žádosti o mezinárodní ochranu než snaha o zmaření správního vyhoštění, muselo by to znamenat nutnost zamítnout žádost stěžovatele o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu. Výklad žalovaného by podle stěžovatele důvod zajištění podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nepřipustně rozšířil prakticky na všechny případy, kdy zajištění žadatelé požádali o mezinárodní ochranu mimo jiné s cílem znemožnění správního vyhoštění. V případě stěžovatele rovněž není možné opomenout skutečnost, že pobýval na území České republiky nikoliv nezanedbatelnou dobu, má zde svoji životní

partnerku, soustředí se zde jeho rodinný a soukromý život a vše nasvědčuje tomu, že by zde dále chtěl pobývat, a to na základě jakéhokoliv právního titulu, tedy i udělené mezinárodní ochrany.

[11] Stěžovatel také nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že nebyly naplněny podmínky pro užití opatření podle § 47 zákona o azylu. Stěžovatel si již od svého příchodu z Ghany zvolil Českou republiku jako cílovou zemi a neexistuje žádný důvod domnívat se, že by Českou republiku hodlal opustit a s žalovaným nespolečně pracovat. Zatímco osoba zajištěná podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, si za účelem prodloužení pobytu na území České republiky „pomůže“ odmítnutím spolupráce s policejním orgánem, osoba, která je žadatelem o mezinárodní ochranu, si naopak pobyt na území České republiky prodlouží řádnou spoluprací s žalovaným, neboť v případě, že by přerušila s žalovaným kontakt, by o postavení žadatele o mezinárodní ochranu přišla a zásadně by tak zhoršila svoje právní i faktické postavení. Neexistují tedy žádné důvody se domnívat, že by stěžovatel odmítl s žalovaným spolupracovat a mařil by řízení o udělení mezinárodní ochrany, především s ohledem na to, že se jedná o osobu dobře adaptovanou na pobyt v České republice, disponující stálým místem pobytu a rodinným zázemím.

[12] Stěžovatel nakonec odmítá závěr krajského soudu, že žalovaný se přezkoumatelně vypořádal s otázkou zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele. Tvzení o údajné účelovosti vztahu stěžovatele s jeho přítelkyní v rozhodnutí žalovaného je pouhou rekapitulací informace uvedené v rozhodnutí o zajištění stěžovatele ze dne 3. 10. 2016 a nejsou z něj vyvozeny vůbec žádné závěry pro eventuální posouzení míry zásahu zajištění stěžovatele podle ustanovení § 46a zákona o azylu do rodinného a soukromého života stěžovatele. Žalovaný tak byl povinen při svém rozhodování míru zásahu do soukromého a rodinného života výslovně zvážit, a jelikož tak neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Jelikož tuto vadu napadeného rozhodnutí soud nevyhodnotil jako důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného, zatížil vadou nezákonnosti i napadený rozsudek.

[13] Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout. Námitky stěžovatele považuje za nedůvodné a odkazuje na své rozhodnutí ve věci, vyjádření k žalobě a napadený rozsudek krajského soudu. K námitce ohledně posouzení zásahu do soukromého života stěžovatele žalovaný uvádí, že ačkoliv stěžovatel tvrdil, že s přítelkyní žije dva měsíce, nedokázal uvést její příjmení, datum narození, ani bydliště. Žalovaný se proto nedomnívá, že by zajištění žalobce představovalo zásah do jeho soukromého či rodinného života.

III.

Posouzení kasační stížnosti

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, podle níž krajský soud nesprávně posoudil naplnění podmínek k postupu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

[17] Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo vnitra „v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“

[18] Stěžovatel namítá, že citovanému ustanovení zákona o azylu je třeba rozumět tak, že k zajištění cizince je možné přistoupit pouze v případě, kdy žadatel nemá k podání žádosti o mezinárodní ochranu jinou motivaci, než snahu vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo jiným uvedeným následkům.

[19] Tomuto výkladu však Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit. Nejvyšší správní soud v první řadě poukazuje na skutečnost, že při postupu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se neposuzuje důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu. Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 1. 11. 2016, č. j. 75 Az 42/2016 - 25, konstatoval, že je nutno rozlišovat mezi pojmy „zjevně nedůvodná“ žádost o mezinárodní ochranu a „účelová žádost“ coby důvod pro zajištění cizince. Pro naplnění důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu totiž postačí pouze zjištění, že existují *oprávněné důvody* se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová. Na rozdíl od toho musí být pro naplnění podmínek § 16 odst. 1 písm. h) téhož zákona navíc prokázáno, že žadatel neuvedl žádné azylově relevantní důvody; žádost totiž může být účelová, přesto nemusí být *zjevně* nedůvodná. S tímto výkladem se následně ztotožnil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016 - 35.

[20] Skutečnost, že žadatel v žádosti o mezinárodní ochranu podané v zařízení pro zajištění cizinců uvádí skutečnosti, které mohou být při meritorním posouzení shledány azylově relevantními, tak nevylučuje postup podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). To odpovídá účelu tohoto institutu, kterým je zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016 - 35).

[21] Výklad § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu předestřený stěžovatelem by vedl k praktické nepoužitelnosti dotčeného institutu, jelikož by se omezoval na případy, kdy žadatel výslovně prohlásí, že žádost o mezinárodní ochranu podává pouze, aby se vyhnul vyhoštění nebo jinému nepříznivému následku předpokládanému tímto ustanovením. Žádost o mezinárodní ochranu podaná s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, kterou

žadatel mohl podat dříve, zůstává „pouze“ účelovou, i když je žadatelem vážně míněna, jelikož za těchto okolností je motivací žadatele snaha vyhnout se správnímu vyhoštění. Z uvedeného však nelze dovozovat, že postup podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu lze využít bez dalšího u každého cizince, který v zajištění požádá o udělení mezinárodní ochrany, jak namítá stěžovatel, jelikož tento postup musí být odůvodněn konkrétními okolnostmi každého případu. Sama skutečnost, že cizinec požádá o mezinárodní ochranu, zatímco je zajištěn, k závěru o její účelovosti nepostačuje.

[22] V posuzovaném případě přicestoval stěžovatel na území České republiky dne 1. 4. 2016. V době od 21. 4. 2016 do 19. 5. 2016 pobýval stěžovatel na území České republiky nelegálně, neboť nedisponoval platným vízem, povolením k pobytu, ani jiným pobytovým oprávněním. V důsledku toho byl vyhoštěn. Stěžovatel však správní vyhoštění nerespektoval a na území České republiky neoprávněně setrval i v době od 30. 7. 2016 do 3. 10. 2016. O mezinárodní ochranu stěžovatel požádal až dne 6. 10. 2016, tj. potom, co byl dne 3. 10. 2016 zajištěn. Z jeho výpovědi přitom nevyplývalo nic, co by mu nebylo známo již před jeho zajištěním nebo by mu bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu dříve.

[23] Uvedená skutková zjištění stěžovatel v řízení před krajským soudem ani nyní v kasační stížnosti nijak nezpochybnil. Je tedy třeba vycházet z toho, že stěžovatel ke dni podání žádosti o mezinárodní ochranu pobýval na území České republiky více než půl roku, přičemž mu nic nebránilo podat žádost o mezinárodní ochranu dříve. Stěžovatel však podal žádost o mezinárodní ochranu až v momentě, kdy se hrozba realizace správního vyhoštění stala reálnou, tj. když byl za účelem vyhoštění zajištěn. K tomu došlo poté, co stěžovatel nejprve na území České republiky neoprávněně setrval po ukončení platnosti svého pobytového oprávnění a uložení pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. To vše nasvědčuje tomu, že motivací stěžovatele k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla pouze snaha vyhnout se správnímu vyhoštění.

[24] Nelze pak přisvědčit námitce, že v případě, kdy stěžovatel svou žádostí o mezinárodní ochranu sleduje pouze zmaření hrozícího vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je nutné jeho žádost zamítnout jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu. Aby mohlo být rozhodnuto o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, muselo by být prokázáno, že žadatel neuváděl žádné skutečnosti svědčící udělení azylu nebo doplňkové ochrany. V posuzovaném případě však stěžovatel uvedl, že má v domovském státě určité problémy s policií, tj. potenciálně azylově relevantní tvrzení. Při postupu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu však ministerstvo důvodnost podané žádosti neposuzuje. Jak také poukázal Nejvyšší správní soud ve vztahu k totožné argumentaci v rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016 - 35, uvedený argument stěžovatele je nelogický *„neboť jinými slovy se stěžovatel domáhá toho, aby žalovaný jeho žádost neposuzoval věcně, ale rovnou procesně zamítl jako zjevně nedůvodnou. To odporuje stěžovatelovým tvrzením o tom, že měl skutečný zájem o udělení mezinárodní ochrany a nesnažil se pouze vyhnout správnímu vyhoštění. I to činí obranu stěžovatele spíše účelovou.“*

[25] Stěžovatel dále namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil aplikovatelnost zvláštního opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu namísto zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

pokračování

[26] Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu lze cizince za stanovených podmínek zajistit, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření. Tzv. zvláštní opatření upravuje § 47 zákona o azylu, který v odst. 1 stanoví, že *[z]vláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené*. Podle odst. 2 může [m]inisterstvo (...) rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, *ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*.

[27] Žalovaný dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, neboť stěžovatel nerespektoval právní řád České republiky, včetně povinnosti vycestovat z území Evropské unie poté, co mu bylo uloženo předchozí správní vyhoštění, a za účelem setrvání na území České republiky (Evropské unie) byl ochoten využít jakékoli možnosti včetně předstírání existence soukromých vazeb na údajnou osobu blízkou. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožnil a dodal, že nerespektování pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění představuje závažné protiprávní jednání, jehož protiprávnosti si stěžovatel musel být vědom. Stěžovatel si byl podle krajského soudu rovněž vědom svého nelegálního pobytu na území České republiky a nejedná se tedy o jediné porušení právních předpisů, ani o „pouhý“ nezákonný vstup nebo pobyt na území České republiky, ale o opakované a ve vztahu k nelegálnímu pobytu i dlouhodobé nerespektování právního řádu České republiky, což vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že stěžovatel nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu.

[28] Nejvyšší správní soud považuje výše uvedené posouzení s ohledem na skutkové okolnosti případu za dostatečné a věcně správné. Stěžovatel namítá, že o pobyt na území České republiky stál a neexistoval žádný důvod se domnívat, že by Českou republiku hodlal opustit. Právě tato okolnost však byla důvodem jeho zajištění dne 3. 10. 2016, jelikož v rozporu s pravomocným rozhodnutím o správním vyhoštění území České republiky neopustil. Důvodem postupu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak nebylo předejít tomu, aby stěžovatel území České republiky opustil, ale tomu, aby byl zmařen účel zajištění, tj. realizace správního vyhoštění. Deklarovaný zájem stěžovatele pobývat na území České republiky v souvislosti s žádostí o mezinárodní ochranu, která byla vyhodnocena jako účelová, nezavádá věrohodnou záruku spolupráce s žalovaným v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Nelze také vážně přihlížet k tvrzení, že stěžovatel v České republice disponuje stálým místem pobytu a rodinným zázemím, jelikož jej stěžovatel odvozuje od tvrzeného partnerského vztahu, který měl v době zajištění trvat pouze krátkou dobu, přičemž jsou důvodné pochybnosti o jeho skutečné existenci.

[29] Stěžovatel nakonec namítá, že žalovaný se nedostatečně vypořádal se zásahem do jeho rodinného a soukromého života a krajský soud pochybil, pokud pro tuto vadu rozhodnutí žalovaného nezrušil.

[30] Krajský soud v napadeném rozsudku shledal, že *„žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce je svobodný a bezdětný, v České republice nemá žádné příbuzné a jeho*

rodiče a sourozenci žijí v Ghaně. Pokud jde o přítelkyni žalobce, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce nedokázal správně uvést její příjmení a datum narození, ani bydliště, ačkoli tvrdil, že s ní již dva měsíce žije. Toto zjištění žalovaný vyhodnotil jako předstírání existence soukromých vazeb na údajnou osobu blízkou. Z těchto skutečností je zcela zřejmé, že se žalovaný zabýval tvrzením žalobce o jeho rodinném životě v České republice, které však vyhodnotil jako nevěrohodné, neboť žalobce neznal základní údaje o své přítelkyni. Byť tedy žalovaný výslovně neuvedl, že zajištění žalobce nepředstavuje zásah do jeho soukromého či rodinného života, z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tato skutečnost zcela zjevná, tudíž poněkud kusé odůvodnění v tomto ohledu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.“

[31] Stěžovatel namítá, že uvedený způsob posouzení zásahu do rodinného života stěžovatele v důsledku zajištění je nedostatečný, jelikož tento aspekt musí být v rozhodnutí vypořádán výslovně. Nejvyšší správní soud se však ztotožňuje se závěry krajského soudu. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že nepovažoval tvrzenou existenci rodinného vztahu stěžovatele za věrohodnou. Je tedy logické, že se žalovaný tímto vztahem blíže nezabýval, jestliže jej nepovažoval za skutečný. Není přitom vadou rozhodnutí žalovaného, pokud skutková zjištění o namítaném vztahu stěžovatele převzal z předchozího rozhodnutí o zajištění stěžovatele (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42). Z rozhodnutí je tedy zřejmé, jaké stanovisko žalovaný k možnému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele zaujal, přičemž existenci takového zásahu neshledal. Rozhodnutí žalovaného je tedy v tomto ohledu přezkoumatelné.

[32] K uvedenému Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel v řízení před krajským soudem ani v kasační stížnosti neuvedl nic, co by závěr o účelovosti tvrzeného partnerského vztahu zpochybňovalo, a odůvodňovalo podrobnější zkoumání dopadu zajištění na soukromý a rodinný život stěžovatele.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[33] Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[34] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

[35] Krajský soud ustanovil stěžovateli v řízení o žalobě zástupcem z řad advokátů Mgr. Ing. Jakuba Backu. Zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 8, poslední věta s. ř. s.). Ustanovenému advokátovi se s přihlédnutím k § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. c) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování 3.100 Kč za každý úkon právní služby – v tomto případě dva úkony právní služby (podání kasační stížnosti, porada s klientem přesahující jednu hodinu – k tomu

pokračování

potvrzení na č. 1. 6 spisu NSS) – a za každý úkon paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem částka 6.800 Kč. Ustanovený advokát doložil, že je plátcem DPH (č. 1. 7 spisu NSS). Proto se tato částka zvýší o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., tj. o 1.428 Kč (21 %). Celková částka, která činí 8.228 Kč, bude k rukám ustanoveného advokáta proplacena z účtu NSS do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu